

[Miljøministeren]

te disse spørgsmål med de kommunale organisationer og erhvervsorganisationerne, må hele problemstillingen om rammerne for kommunernes frihed til at disponere på dette område tages op.

Schak Nielsen (DR):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg skal skam heller ikke anfægte den kommunale selvstændighed, og ministerens ord lod ane, at ministeren ikke var fremmed over for disse problemer. Det er altså en sag af stor offentlig interesse, navnlig med hensyn til, hvem der betaler for hvem og for hvad, og det var, ligesom der var lidt tvivl i ministerens svar. Jeg skal lige uddybe det en smule.

Det er jo så nemt at lade det offentlige betale, og det kan også være praktisk at være fri for at udregne og opkræve navnlig mindre beløb i offentlige afgifter – og det er jo navnlig praktisk for dem, der slipper for at betale det. Men jeg mener, man skal være forsigtig med den gratismentalitet, for der er meget lidt her i livet, der er gratis. Det er heller ikke altid et spørgsmål om beløbets størrelse, eller hvor besværligt det er at regne det ud eller opkræve det. Det har også noget med moral at gøre, selv om det gælder spildevand. Det er det ene argument for mit spørgsmål.

Det andet argument er, at vi omgiver os mere og mere med skrappe og miljøskadelige midler. Når vi bruger sådanne stoffer, så er det vel, fordi det indebærer en eller anden fordel for os, fordi de løser en eller anden opgave for os på en bedre eller billigere måde, end vi ellers kunne have løst den opgave på, f. eks. et billigere eller et bedre vaskemiddel. Men hvad nytter det, at vi får en billig fordel at glæde os over, hvis affaldsstofferne eller biprodukterne ødelægger kloaksystemet eller koster det offentlige en masse penge og besvær med f. eks. rensesanlæggene?

Det er jo ikke blot forurenere, der skal betale, fabrikanten. Han skal nok klare sig med at få det givet videre. Det, det drejer sig om, er, at det er det forurenende stof, der skal betale. Vi skal have den fulde fremstillingspris på det forurenende stof frem, og til den fulde pris hører også prisen for oprydningen. Vi skulle nødig foregøgle os nogle tilsyneladende billige fordele, når vi måske

via de offentlige kasser betaler for dem et andet sted. Det er det andet argument, og jeg synes egentlig, at spørgsmålet er ganske relevant.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg fandt ikke, at der i det, der just blev sagt, lå et nyt spørgsmål til mig, men at spørgsmålet blev underbygget, og jeg finder derfor ikke grund til at tilføje noget til det, jeg sagde.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra ministre er modtaget skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Annelise Gotfredsen: spm. nr. 103, 220 og 248.

Dohrmann: spm. nr. 189.

Glistrup: spm. nr. 198.

Bolvig: spm. nr. 212.

Jørgen Junior: spm. nr. 233.

H. C. Hansen: spm. nr. 234.

Keld Larsen: spm. nr. 235 og 241.

Maisted: spm. nr. 237.

Kjærulff-Schmidt: spm. nr. 239 og 240.

Arentoft: spm. nr. 244.

Tang Sørensen: spm. nr. 245.

Alice Hedegaard: spm. nr. 246.

Mimi Jakobsen: spm. nr. 249.

Voigt: spm. nr. 151, 255 og 274.

Bernhard Baunsgaard: spm. nr. 257 og 258.

Birgit Fogh-Andersen: spm. nr. 260.

Inge Krogh: spm. nr. 263.

Til *handelsministeren* (18/10 78) af:

Annelise Gotfredsen (KF):

»Kan ministeren redegøre for de beskæftigelsesmæssige konsekvenser for oliebranchen ved indførelse af naturgas her i landet?«

(Spm. nr. 103).

Besvarelse (20/11 78):

Handelsministeren (Arne Christiansen):